

Entrevista a Ramon Boixadós

Ramon Boixadós, l'home del consens

Figuerenc. Seixanta-dos anys. Ex-president de Renfe. Conseller delegat de Vila Olímpica, SA, l'empresa pública responsable d'obrir Barcelona al mar i construir 2.000 cases per als atletes dels Jocs. Acaba de ser nomenat coordinador de les obres olímpiques.

En la recta final cap a l'estiu del 92 Ramon Boixadós haurà d'aconseguir que les 300 obres que tenen entre mans ajuntament, Generalitat, estat, COOB'92 i Holding Olímpic arribin a temps. Però no perd la calma. És un gat vell que difícilment s'escalfa i que sap fer ús de la ironia per fugir del que no vol respondre.

—No sé si li he de donar l'enhorabona, a algú que accepta missions impossibles com la que li acaben d'encomanar.

—Ja t'ho diré un altre dia. Com que acabo de començar i no he après la lliçó, no sé encara si m'he embolicat gaire, ni si em portarà molts maldecaps, tot això.

—¿Fins quan coordinarà aquest bati-bull d'obres olímpiques?

—Jo suposo que fins a principis de 1992, perquè justament hem de controlar les obres necessàries per als Jocs. Desgraciats de nosaltres si quinze dies abans de la inauguració encara quedessin obres per fer.

—Els més pessimistes no ho dubten, que en quedaran per fer..

—Tot pot ser. N'hi ha que s'acaben durant els Jocs i n'hi ha que es deixen per després, i potser n'hi ha que no s'acabaran mai. Però nosaltres hem de preveure acabar abans dels Jocs, el primer quadrimestre del 92.

—M'agradaria aclarir el nom exacte

del seu càrrec, per evitar embolics amb tantes entitats i supraentitats olímpiques.

—Maragall m'anomena coordinador de les obres olímpiques. Al nom dels càrrecs no li dono importància. La meua feina serà establir els sistemes tècnics per fer el seguiment de totes les obres relacionades amb el 92. Si van malament s'ha de determinar quin retard porten, les causes, i les mesures que cal prendre. No tenim poder executiu, ni farem control de costos ni de qualitat. Nosaltres només informarem el Grup de Treball, que es reuneix cada 15 dies, de quines obres no van bé i del que caldria fer. I els responsables del Grup de Tre-

ball, on hi ha Generalitat, estat, COOB, ajuntament de Barcelona i Holding Olímpic, ja procuraran que les persones i empreses que depenen d'ells prenguin les mesures.

—*¿Qui formarà part del seu equip de coordinació d'obres?*

—A un any i mig vista no es pot crear res. Has de buscar equips que existeixin. S'ha contractat un equip de tècnics de l'empresa Vechtel Espana, SA, filial d'una empresa d'enginyeria americana, i que ha fet obres importants com la central nuclear d'Ascó. Són els que ho poden fer millor.

—*¿Quines condicions va posar vostè, per acceptar un càrrec tan desagratit?*

—Les mateixes de sempre. Poder treballar de forma independent i tenir mitjans. Sense independència ni mitjans no es va enlloc.

—*¿I les eleccions deixaran treballar sense pressions polítiques?*

—*¿De quines eleccions em parla?*

—*De les municipals del 91.*

—Ah, és cert, no hi pensava. Bé, n'hi ha cada quatre anys, d'eleccions, i no em vénen pas de nou. Això són cicles vitals. Cada quatre anys es vota l'alcalde, el Parlament, cada primavera surten les flors i cada tardor cauen les fulles. Hem d'aprendre a acceptar els cicles de la vida i no deixar que ens condicionin.

—*¿El va sorprendre el seu nomenament?*

—No em sorprèn res. Ja sóc vell i n'he vist de tots colors.

—*¿Per què van pensar en vostè? Suposo que perquè no hi ha massa gestors que caiguin bé a la vegada a l'equip de govern socialista i a l'oposició convergent...*

—No sóc qui per jutjar-ho, no seria objectiu. L'únic secret és treballar amb responsabilitat, serietat, ètica i independència.

—*¿Com s'ha trobat el panorama? ¿No hi ha molts retards acumulats?*

—Tot just estem fent l'inventari de les 300 obres, entre les quals n'hi ha un dotzena de crítiques, que són: la Pota Sud i la Pota Nord del Segon Cinturó, el Nus de la Trinitat, el soterrament del tren al ramal Glòries, les obres de l'àrea de la Vall d'Hebron i Diagonal, el tram de Sant Adrià del Cinturó del Litoral, el Segon Cinturó a l'alçada de Can Caralleu, els accessos a Montjuïc, el pla d'hotels, el complex de l'Estació del Nord i l'allotjament de la policia durant els Jocs.

—*¿Quantes en firmaria ara mateix de tenir acabades el 92?*

—Ara hem de partir de la base de totes, després ja vindran les rebaixes.

—*Vostè, com a ex-president de Renfe, podia estar acostumat als retards, però a la Vila Olímpica havia aconseguit el millor rigor d'execució de totes les obres olímpiques. Potser es posarà nerviós ara, amb aeroports, metros olímpics i cinturons.*

—A mi ja no em posa nerviós res,estic molt curat d'espants. Jo no sé si la Vila Olímpica és l'obra que va millor. El que sé és que estem complint els terminis d'execució. Ara sabré com van les altres obres.

—*I li tocarà tremolar més que mai davant una possible vaga de construcció l'any 1992...*

—El conveni col·lectiu que s'ha firmat és per als anys 1990-1991, i va demostrar un gran sentit de la responsabilitat, perquè era un tema de màxima preocupació per a tothom. Ara hem d'esperar que per a l'any 1992 no hi hagi problemes. Sincerament, jo confio absolutament en la serietat de sindicats i patronal.

—*Parlem de la Vila Olímpica. He llegit que vostè té problemes amb l'alcalde Maragall, fins al punt que ell volia aprofitar aquest nomenament com a coordinador de totes les obres per allunyar-lo del consell d'administració de Nova Icària, l'empresa que fa els pisos olímpics.*

—Jo no he tingut mai problemes amb el senyor Maragall, perquè si fos així no hi col·laboraria. Hi treballo amb una total confiança, i un dels motius principals per acceptar la meua feina és poder treballar amb ell. Tant de Maragall persona com de Maragall alcalde, no en puc dir més que elogis. ¿Que tenim diferències de criteri? Sí, és cert, i molt sovint. Però ens les exposem amb claredat i continuem fent feina. Tot el que s'ha dit sobre les divergències és absolutament mentida. I continuo com a conseller delegat de Vila Olímpica, SA, i de Nova Icària, SA.

—*¿I finalment hi haurà cases de la Vila Olímpica de lloguer per a parelles joves o no?*

—Demani-ho al consell d'administració de Nova Icària, que és qui ha d'aprovar-ho.

—*Vostè n'és el conseller delegat.*

—Però sóc només un vot sobre deus.

—*¿Com va la venda dels pisos?*

—Va normal.

—*Deu voler dir que podria anar millor...*

—Tot pot anar millor i pitjor a la vida.

—*¿I les obres de la Vila Olímpica?*

—Les obres estan complint els terminis. A final de desembre totes les cases hauran cobert aigües. En algunes ja s'estan fent els interiors i s'estan en-gruixant.

—*El senyor Roldán, president del Holding Olímpic, ha dit que caldria revisar els preus d'algunes cases de la Vila Olímpica...*

—No li he sentit a dir això, al senyor Roldán.

—*Doncs a mi em consta que llegeix molts diaris, vostè.*

—Sóc un addicte total als diaris, tot i que no em crec res del que diuen. Deu ser la meua faceta masoquista.

—*El que sí que deu haver llegit són unes paraules d'Oriol Bohigas parlant d'especulació a la Vila Olímpica.*

—El senyor Bohigas el conec des del Batxillerat. Ell anava a un altre curs, perquè és més gran. El conec personalment, i he de dir que és un gran arquitecte, però a vegades li agrada enraonar massa i no sé si sempre que enraona té dades exactes o no les té. I a més, en primer lloc haurien de definir què és especular.

—*¿Vostè assegura que no s'està especulant?*

—Jo no asseguro res. Però si un senyor compra un terreny per deu i després se'l ven per 1.000, tot pagant els impostos de la plusvàlua, no crec que enganyi ningú.

—*Deixem-ho. ¿Com es partirà la jornada,*

ara, amb tants càrrecs?

—No sóc partidari dels horaris rígids. Suposo que se'm demana la professionalitat més que la presència física.

—*Però no crec que li quedi molt temps lliure...*

—Ja hi estic acostumat, a treballar més del compte, des d'abans d'acabar la carrera d'enginyer industrial.

—*¿No troba a faltar Jordi Parpal? Van engegar junts el projecte de la Vila Olímpica fins a la seva dimissió...*

—És un gran amic meu, i donava gust treballar amb ell, perquè coneixia mot bé els mecanismes de la política municipal. Però per damunt de tot era l'amic de confiança, amb qui t'agrada anar a sopar quan necessites una vàlvula d'escapada o quan sorgeixen problemes o enrabades, perquè és un home d'una gran objectivitat. Però la política és així. A tots els països del món els polítics puguen, baixen o suren. Parpal va tenir una gran missió a l'àmbit municipal, i ara fa d'advocat, i potser un altre dia tornarà.

—*¿Segur que es retirarà, vostè, el 1993, com li he sentit a dir?*

—I tant. El 92 ja penso fer-ho. Seguríssim que sí.

—*No m'ho puc creure. Segur que encara el necessitaran per a algun tema de consens. Diuen que el Ministeri de Cultura el proposa com a president de la Fundació Dalí...*

—Hi ha alguna cosa d'això, però no s'ha concretat res.

—*¿Es dalinià vostè?*

—Miri, sóc de Figueres, i he de dir que la tramuntana aclareix les idees i les neteja. Hi ha molta gent a qui convindria de tant en tant una bona dosi de tramuntana.

—*¿Pot dir noms?*

—No, perquè ompliríem la revista.

—*Doncs tornem a Dalí.*

—He tingut sempre una gran admiració per la seva obra. Copiant el que diu Maragall dels Jocs i Barcelona, es pot dir que Dalí ha posat Figueres al mapa. Quan als Estats Units em demanen d'on sóc, dic que del poble de Dalí. Per tant, si em demanessin una ajuda per tirar endavant la Fundació, ho faria de forma totalment desinteressada.

—*Pel que sembla, també hi tindrà maldecaps, a la Fundació Dalí, amb tot l'embolic de l'herència del pintor.*

—No sé si hi ha problemes perquè no els conec. Abans de creure que hi són els he de tocar. Sóc com Sant Tomàs, jo.

Carles Capdevila